

Командирът на цяла дружина турска войска, която беше изпратена в Родопите да преследва хайдутите, потриваше доволен ръце и си подсвирваше весело. Десетника вървеше след него покорен, с наведена глава и усмихнат поглеждаше войниците. Те бяха насядали под огромните дървета и чистеха оръжието си. По-настрани неколцина лежеха на тревата и намусени един друг превързваха раните си.

Имаше за какво да се радва командирът. Тази заран дружината му беше изненадала група хайдутини. Завърза се кърваво сражение. Паднаха убити четирима войника и един хайдутин. Ранени бяха десетина турци, а млад хайдутин беше хванат жив. Сега той сам превързваше ранения си крак. Край него четирима войници го пазеха с голи саби.

— Докарайте го насам! — заповяда командирът, — като видя, че хайдутинът беше превързал крака си.

И, като седна върху един повален дънер, усмихнат, със засукани мустаци и щастлив, че ще получи похвала и награда от пашата, зачака пленника.

Той приближи бавно, накуцваше и двама от войниците го придържаха. Бледото му лице беше свито и набраздено с бръчки. Очите му гледаха на всички страни, сякаш проучваха дали не ще може да избяга. Хайдутинът погали с очите си хайдушката гора. Но в крака си чувствуваше непоносими болки.

— Слушай, хайдут! — обърна се към него строго турчинът. — Султанът е милостив към онези, които са послушни и покорни. И тебе ще пуснем. Но я ми кажи, где се крие хайдушката дружина, че ей сега ще избода твоите черни очи.

И той извади лъскавия си нож, като опита с пръст дали е остър.

Но лицето на хайдутината не трепна.

— Вади, вади! — отвърна с яд той. — Вади тези пусти очи, гдето не са хубаво мерили, та моите куршуми не избиха още хора от твоите войници.